

درد

دويمه شعري ټولگه

جمال ناصر اصولي

Ketabton.com

درد

دويمه شعري ټولگه

شاعر: جمال ناصر اصولي

چاپکال: ۱۳۹۸ / ۲۰۲۰ ز

خپرندوی: جمال ناصر اصولي

چاپشمېر: ۲۰۰۰ ټوکه

ډيزاين: هدايت الله ناصري

چاپځی: اسد دانش مطبعه - کابل / ۰۷۸۸۰۴۲۸۲۱

نيوليڪ

- ۶.....خو خبري
- ۹.....ژوند
- ۱۱.....ميين
- ۱۲.....درد
- ۱۳.....ما او تا مينه ڪري
- ۱۵.....ژاڙي
- ۱۶.....خوب
- ۱۷.....گڏي وڍي
- ۱۸.....خنڱه ومنم چي نه پي؟
- ۲۲.....درد
- ۲۳.....انسان
- ۲۵.....توبه
- ۲۷.....گڏي وڍي
- ۲۸.....غزل
- ۲۹.....قاضي
- ۳۰.....تورڪي
- ۳۱.....ژوند ماسره مينه ڪوله
- ۳۳.....لوبه
- ۳۴.....لوبه خدايه
- ۳۷.....دنيا
- ۳۸.....لوبيي
- ۳۹.....غزل
- ۴۰.....گڏي وڍي
- ۴۱.....پڻئوننه

۴۳	دار
۴۴	کافر
۴۵	گلهې وډې
۴۶	خبرې
۴۷	وجدان
۴۸	گلهې وډې
۴۹	گلهې وډې
۵۰	کمزوري
۵۱	انگېزه
۵۲	ناڅي
۵۳	غزل
۵۴	غليم
۵۵	پښتانه
۵۶	دنيا
۵۷	ناوکى
۵۸	نارواوې
۵۹	غزل
۶۰	گلهې وډې
۶۱	د نن شاعران
۶۵	افغان
۶۶	سوى
۶۷	خپل نه منو
۶۸	گلهې وډې
۷۰	غزلگوټى
۷۱	کتاب
۷۲	گلهې وډې
۷۳	مینه
۷۴	مانا

شعري ټولگه ■ ۵

۷۵ گډې وډې
۷۶ بې وفا
۷۷ روژه
۷۸ گډې وډې
۷۹ غزل
۸۰ لار
۸۱ غزل
۸۲ غزل گوتی
۸۳ گډې وډې
۸۴ یوالی
۸۵ گډې وډې
۸۶ هسې یو چاته!
۸۷ د رڼا مورکې تیاره شوه
۸۹ د پنجوايي د شهیدانو په ویر کې
۹۰ صحرا
۹۲ غزل
۹۴ غزل
۹۶ غزل
۹۹ ادماما
۱۰۰ زمانه
۱۰۳ ژوند
۱۰۴ لنډ ژوندلیک

خو خبرې

د لوی او بخښونکي خښتن (ج) په نامه

هېڅ یوه خبره بې انگېزې له خولې نه وځي. د هرې خبرې بنسټ د یوه هدف له پاره جوړېږي او تر ژبو رارسېږي. همدا ده چې ژبه د پوهولو او راپوهولو له پاره کاروو تر څو د ژوندانه له پاره لاره پرې پیدا کړو. الله (ج) په سورت الروم ۲۲ آیت کې فرمایي:

ژباړه: او د هغه له نښانو څخه د آسمانونو او ځمکې پیدایښت او ستاسې د ژبو او رنگونو بېلابېلوالی دی. په باوري ډول په دې کې د پوهانو له پاره ډېرې نښانې دي.

لوی رب ج انسانان په قومونو، رنگونو او ژبو ویشلي دي تر څو یې د یو بل سره توپیر وشي. هدف دادی، چې د نړۍ هره ژبه د قدر وړ ده، باید چې د حاکمو له خوا کار ورته وشي. او د ژبې اړوندو ویونکو باندې حق لري چې وایې وري، وېې لولي او وېې لیکي، ترڅو یې حق آدا شوی وي.

په افغانستان کې حاکمانو خو پښتو ته تر ډېره بریده شا اړولې ده. پښتو یې له کلیو څخه کله هم ښار او دفتر ته نه راکوزه کړې ده او نه یې سر پرې گرولی دی. په دې برخه کې خپله پښتانه گرم دي. دوی خپلې ژبې سره په شعوري او غیرې شعوري ډول بد چلند کړی دی. ډېری پښتانه چې قدرت ته رسیدلي دي، په پښتو یې دفتري کار نه دی کړی. خپله مورنۍ او پلارنۍ ژبه یې هېره کړې او نورو ژبو ته یې مخ کړی دی.

شاعر وايي:

پردی ژبې زده کول که لوی کمال دی
خـــــــــپله ژبه هېرول بې کمالی ده

سلیمان لایق صیب فرمایي:

د پښتون ورمېر په خپله توره غوڅ دی
بېهوده د خون توروڼه په بل بل ږدم

همدا پښتانه وو، چې په هند یې څلور پینځه پېړۍ حکمراني کړې ده، خو د پښتو له پاره یې هلته د یوه څاڅکي په څېر هم کار نه دی کړی. دوی وو، چې په هند کې یې درباري او رسمي ژبه د ایران فارسي وگرځوله او خپله ژبه یې له پامه غورځولې وه.

هند لا څه چې شپږ اووه پېړۍ وروسته د پښتنو په خپل ټاټوبي افغانستان کې هم د خپلې ژبې سره بې باکه او شرمور چلند کوي. پښتو نه لولي، نه یې لیکي او نه هم ارزښت ورته لري.

ښه، ویلی شو چې پوره پر مور کې ده. کله هم زموږ د ژبې د غوړیدا له پاره نور نه راځي او نه به هم څوک ورته کار وکړي. یا د رب ج پښتانه راوینس کړي یا دې...

دا چې اصلي موضوع باندې غږېدلې وو، ویلی شو چې په هره برخه کې، چې هر څوک هر څه لیکلی شي ودې لیکي، ځکه چې ژبه هرې برخې غوړیدا ته اړتیا لري.

زما (درد) دا شعري ټولگه هم د همدې هڅې څخه پيروي کوي، چې کم تر کمه به مې څو پښتو کلیمې لیکلې وي، تر څو د پښتو په لویه لمن کې مې یوه لاله گل ته اوبه ورکړې وي.

دا چې څومره به مې هڅه کړې وي، چې شعر ولیکم، څه نه شم ویلی، خو یو

څه مې ليکلي دي، تر څو لوستونکي ترې خوند واخلي او قضاوت پرې وکړي.

زموږ د ټولني په هره لوبښت، لوبښت کې د ستونزو، دردونو، کړکېچونو، غمونو بلاخره د جگړو خبرونه آزانگه کيږي. زما په دې ټولگه يې هم خپله سيوره غوړولې ده، نو ځکه مې ورته د (درد) نوم غوره کړ. په دې ټولگه کې مې هر يو شعر د يوې انگېزې او پېښې تعريف کوي. هره پېښه د دردونو څخه الهام ځکه اخلي، چې زما شعر يې له درده ليکل کيږي نه. زه شعر کله کله ليکم، کله خو آن په يو کال کې هم شعر خپله جلوه رانې نه ويښي، کله بيا د دردونو په لړۍ کې دوی هم راسره ملگرتيا او بدرگه کوي. ښه ملگری دی، ځکه يواځې مې غمونو ته نه پرېږدي، هوساينه او ډاډينه راکوي او هر درد راسره زمزمه کوي. دا به هم ووايم، چې هر شعر ما ځان ته ليکلی دی، ځکه ما ترې خوند اخيستی دی، کله مې هم دا نه دي ويلي چې که لوستونکی يې ولولي نو خوښ به يې نه شي، راځه لږ خواري پرې وکړه ترڅو د لوستونکي د خوښې وړ وگرځي. بس زما او د درد تر منځ دريمه ميکده ده، چې کله په کې خاندو او ډېری وخت پکې اوبنکې تويوو.

لوستونکي د يې په ډېر څه رانه ومني.

د رنای

جمال ناصر اصولی

کابل

۱۳۸۹/۱۲/۳

ژوند

ژوند د انسانانو زده کړل

ورو ورو نارښتيا کوي

وفا ته غاړه نه ږدي

هغې غلي راته غوږ کې ووي

زړگيه زړه مه خفه کوه

لاړم، دادی زر راځم

خو...

خو ژوند ورسره د انسانانو دود وکړ

شېبه وروسته ترې بېل شو

والوته

دادی عمر تېر شو

خو...

خو، هغه کله هم رانغی

هره شېبه شمېرم

هره دقه شمېرم

هره لمحه شمېرم
ژوند وفا ونه کړه
ژوند رښتینې نه و
ژوند بې باکه و
هو نن بیا هغه شپه ده
چې ما په لومړي ځل د ژوند سره ملگرتیا کړې وه
او تا به په نیمه شپه تبریځي راکوله
هو، ته لارې
گوره ور پورې نه کړې
ژوند وفا نه لري
نن سبا زه هم درځم

ميين

تا يو څه را زده کړل
دومره مينه دې را کړه
چې د زړه په هره برخه کې گرانښت را گډ شو
اوس چې ته نه يې
ستا په خالق ميين شوی يم
هرې غږېدا ته يې اوښکې توپوم
مخ په مخ يې ښکلوم
او په نيمو شپو ورته اوږدې اوږدې سجدې لگوم
د (ته لور يې) جملې په ويلو، تندي په ځمکه وهم
يواخې د ده ثنا کوم
يواخې دی ستايم
يواخې دی ښکلوم
ستا د ښايست خالق خورا ښکلی دی
ستا د جلوي مصور ډېر هنرمند

۲۰۱۹/۱۱/۲۱

کابل

درد

لا چي څومره ډېر زړيږي لا مستيري
دا بد بخته درد د اور واخلي بليږي

سترگې پټې کړم چې خدايه ته يې هېر کړې
غم دې ومسکيري و خاندي خنديري
زه يې توره کعبه هسې مقدس کړم
بس ويرونه دي طواف کوي تاويري
تابه وي چې ژونده زما عمر دستاوي
قدرت ومنل په توکونه پوهيري
ستا د سترگو پيماني چې خداي چپه کړې
يو په بل پسې خمونه دي رالويري
زه به څنگه دا فاني دنيا کې اوسم
چې دې هر قدم کې ياد دى را ياديري

اصولي دې غمو دومره زهير کړي
لکه ونه چې زړه شي را ماتيري

ما او تا مينه ڪڙي

مور د تيارو د ورڪولو په سوچ
سبا ته غير ورڪڙي
ما او تا مينه ڪڙي
ما او تا، د ژوند شپو ته
هره ثانيه گنلې
هره دقه گنلې
ما او تا،
اوږدې لارې ته
او د اغزيو ډکې
د بربوڪيو ډکې
هغه اوږدې لارې ته
بې بېلگې صبر ڪړي
ما او تا مينه ڪڙي
تر څو وصال ته رسو
تر څو جمال ته رسو
خو، گوره پام به ڪوو
که وصال نه وو موجود

بیا به د خدای تر څنگه
هغه کافور او د تسنیم په اوبو
غاړه غړی
د میو جام جیگوو
پاس تر اووم آسمانه
دغه مقام جیگوو
او بیا په جهر وایو
چې دلته تاته خدایه
کله سجده نه کیري
مور د یو بل لیوني
ستا په فردوس جنت کې
یو بل ته ستا په دربار
درنې سجدې لگوو
ستا د بنده بنایست ته
او ستا ورکړي حب ته
مونږه لمنځونه کوو
ما او تا مینه کړې
ما او تا مینه کړې

ڙاري

بس په هر قدم کي دا لعنتي درد دی
هره خوا مې رڙوي د شگو بند یم
د خوبونو نه راوځي لوی ماتم شي
غراو سمه په ويرونو کي راگير کړي
آسمان ښه په نره ڙاري په دا وير کړي
وريځو خور په آسمانونو پيڅول دی
غرونه ڙاري پرځي ڙاري دښتې ڙاري
هو د هر قدم يادونه سرې سکروټې
پر ما ښځې ورتوي مې
سوځوي مې
دردوي مې

خوب

خوب مې لیده چې د پرنبتو
له ځلانده کاروانه مې کېکاري
تیارې او وحشونه سره ځنځیر شوي وي
تر څو مې ځان ته خپل کړي
زه ور سره لاس او گړېوان وم
تر څو د ابلیس دا لښکرې مې د ځان نه کړي
چې ناڅاپه راوینښ شوم
په میز د ایښي قران پانې باد اړوي را اړوي
د سورت الاعراف شپاړسم آیت یې مخې ته راوست
ځان سره مې خدای ته پناه ویوړه

گڊي وڊي

دلته ويرونه راشي زره کي زما کي بردي ووهي
په زوره نئوخي پلار شي پلتي ووهي

دلته ناسور ناسور غموننه هوا شوي راته
يوبل ته لاس ورکري گڊيري بربوڪي ووهي

هسي عجيبه او نادره زمانه راغلي
بنڪلي بربندي کري په خپله بني لنگي ووهي

دلته واره او زاره ٽول د زرگي درد زبروي
نه شته خوک بنار کي چي په مات زرگي بخي ووهي

اصولي ډيره بندگانو دنيا ورتله
بڼه به وي نن چي اسرافيل خپله شپلي ووهي

څنگه ومنم چې نه يې؟

همغسې ژوند روان دی
همغسې خلک ښوري
خلک ژوند کوي خنديري
لمر شغلې کوي بليري
سپوږمۍ ښکلې ده ښکاريږي
ستوري عشق کوي ځليږي
څنگه ومنم چې نه يې؟
غرونه ښه درانه پراته دي
مرغان ښې سندرې وايي
سپرلی ناڅي راروان دی
غوټۍ گل شي ښکلې خاندي
بوراگان ترينه تاويږي
هره خوا سور لاله زار دی
هره خوا مينه او ژوند دی
هره خوا په ميو مست دي
هره خوا همغه ژوند دی
څنگه ومنم چې نه يې؟
کومه خوا درپسې درشم
خيال او فکر مې تسخير دی
ننوتې درته کړمه

خان راوڻيه يي چيري؟
سا مڀ بنده، بنده کيري
په خپل خان کي زنداني یم
خوب کي ته په ويڻه ته يي
د سجدې ثنا مڀ ته يي
راته ووايه يي چيري؟
خنڱه ومنم چي نه يي؟
زه د ژوند سره عادت ڪړم
د شڪرو خوند د راڪر
معطره د دنيا ڪړه
شپه او ورځ د را سينگار ڪړه
تور تمونه د لاهو ڪرل
بږبوکي، د نسيمي ڪري
په مسڪاوو د ڪرم روردي
هر يو غم د ترنم ڪر
هر يو وير د سلامي ڪر
هر يو درد د ملهمي ڪر
دوزخي جانان د ښڪول ڪر
ترينه جوږ د اصولي ڪر
خنڱه ومنم چي نه يي؟
ناخاپي هغه ورځ ښار کي
تورتمونه راخواره شول

مړه غمونه رالمبه شول
هره خوا د ویر نارې وې
هره خوا جوړ قیامت و
هره خوا په وینو سره وه
خلکو ویر کاوه په کلي
ټول بازار په ویر اخته و
آسمان هم ژړل په کریغو
ورینځې تورې وې له غمه
لکه ځمکه چې لمبه وي
بنکلي حوره پرې پرته وي
اندامونه یې ورتیري
له اووم آسمانه چیغې
لاندي ځمکې ته رالویري
دا به څنگه تیره زړه وي
ځای په ځای چې نه دریري
څنگه ومنم چې نه یې؟
د مسکاوو دور تېر شو
د خنداوو دور تېر شو
خوښی بوري شوې او کونډې
محبت له بناره ووت
رناگانې دوزخي شوې
ترنم ستونی یې بند کړ

تا به وويل چي ژونده
زما زړه زما دلبنده
اي زړگيه ټول ژوند ته يې
ته هر څنگه زما بنه يې
دا خبرې به دې کړلې
اوس د شونډې ژبه نه شته
اوس د ناز او مينه نه شته
څنگه ووايم چي ژوند کړم؟
څنگه ومنم چي نه يې؟
خوب آرام مې په ازغيو
په سکروټو کې راگير يم
غم لا څه چي خپله وير يم
هوساينه شوه بدبخته
دنيا اور واخيست سوځيري
د زړه کور کلی مې وران شو
لولپه شو، لولپه شو لولپه شو
څنگه ووايم چي نه يې
څنگه ومنم چي نه يې؟

درد

درد مې غلی غلی خوري د شگو بند دی
درد بې خدایه بې رسوله گرځي رند دی

درد د بڼکلي د بدرنگ تفاوت نه کړي
درد ځپلی، درد سوځلی زما ژوند دی

درد خوږ شوی لکه ساه مې د کالبوت ده
درد لا نورې کیسې هم لري که پند دی؟

درد ملا دی، درد قاضي دی درد ساقی دی
درد بڼوونځی دی، درد پوهنه لوی دیو بند دی

درد بڼسټ د اصولي د دغې ژوند دی
درد مستي ده، درد د دغې دنیا خوند دی

انسان

سخت بي اختياره پيدا ڪري يو خداى
نه په راتلو نه په ورتلو ڪي اختيار
هره شبيهه مو ازموينه اخلي
د هر يو پل راته تقدير ٽاڪي
سترگي مو ڄاڻ ته لاس مو ڄاڻ ته پوئنتي
د هر يو شور رانه پوئنته ڪوي
سخت بي اختياره پيدا ڪري يو خداى
نه په راتلو نه په ورتلو ڪي اختيار
ڄمڪه، آسمان ڪي جنتونه د خداى
لاندي او پاس دي دوزخونه د خداى
ڪله ڇي نه پوهيرو، ڇه ته پيدا؟
مور عالمان يي هستولي هم شوو

ولې د يو او بل سرونه وهو؟
ولې دا تورې پيدا کړي دي خدای؟
زمور سجدې ته خدای اړتيا نه لري
ولې يې مونږه هستولي يو خدای؟
ولې ملا د اور کيسې اوږدوي؟
ولې ملا له محبته انکار؟
ولې ابليس يې هلته و نه تاره
ولې ابليس ته دومره واک ورکړ؟
مونږه چا وپوښتو چې ژوند درکوو؟
بيا بې اختياره رانه ساه اخلي
سخت بې اختياره پيدا کړي يو خدای
نه په راتلو نه په ورتلو کې اختيار

توبه

د جنون د خدایي دا جلوه خونه وه
چې مې وليده په منځ د بتخانه کې

عربي دنيا مې چن کړه پسې هسې
هغه بل چيرې و، نه و په مکه کې

غوړپ د ميو مې د ستوني غلی تېر شي
چې ژرغونی شمه غلی په سجده کې

چې برنو کې درته هر غشی تيار کړي
د ځيگر په ځای د وولي په دا زړه کې

داد لېرود مچککو وار يې تېر شو
پرېرډه واچوي دوه شونډې په پيالو کې

چې يې سر درته په ولي باندي اېښی
ترمې اوښکې يې تويزي نيمه شپه کې

خدای مې هره بتخانه کې شو په سترگو
هم مې وليده په هره يوه کعبه کې

د هر جام يې ځکه ډکې بوسې اخلم
نعمتونه يې لا ډېر شي په توبه کې

نور که ورځ کې راته ډکې پيالې اخلي
اصولي غريب مې ونيوه په شپه کې

گډې وډې

لا خوره ده توره شپه په ښار د ښکلو
تور کارغان راچاپېر شويدي په ولو

خدايه کله به موسا په کلي راشي
اژدها رابدل شويدي په کلو

څوک يې نوم څوک يې عزت ورڅخه اخلي
خپل هېواد مورانيولای دی په شلو

د ملالې سر ټيکړی هېواد جنډه ده
دلان يې راته خرڅ کړي په مپلو

د افغان د سر قيمت هلته مالوم دی
سل کلدارې، زر تومانه د وژلو

اصولي دی ورته هسې شان بې باکه
لور په لاس دی د کيکرو په رېلو

غزل

زه مصور یمه تصویر جوړوم سا ورکوم
تورې تیارې زېښمه تورو ته رڼا ورکوم

د کلي ټول ویرجن راټول کړمه غمونه اخلم
د ځان سخي جوړوم، هر ویر ته خندا ورکوم

زه د کیمیا په هره درگه راټول شوی یمه
له وچو درگونو الهام اخلم دوا ورکوم

مور د ټولني په خدمت کې کافر شوي یاستو
خدایه لټا ورته نبوغ ته مسیحا ورکوم

زما خبرې د دې ښار په غوږونو نه نوځي
مړو ته ډول وهمه سور لري گڼا ورکوم

زه اصولي نن د ړندو ښار کې نبوغ لټوم
یا مصور ته د تصویر ښکلې مانا ورکوم

قاضي

تا داورونو پرپوڪيو خدای ليدلی ندي
تا دي ده قهر او غرور کله منلی ندي

تا د جنون فلسفه کله هم لوستلي نده
د دوزخ اور دي لاپه کور در غورپدلی ندي

ته دهيرا منديي جوړ اسلام آباد نوموي
زما جومات راڅخه اخلي چي مينځلی ندي

تورکی

بنکلی مسکاله دې دیاره خخه کله کړې
د افغاني حرم فضايې گله وډه کړې

دوی د ماشوم غوښې په اور باندي راوسوځوي
تورکی پنجاب کې راته ناست دی ښه یې ډډه کړې

ژوند ماسره مينه کوله

ژوند ماسره مينه کوله
د جنون له تورو تيارو يې ساتلی وم
هره غېر کې يې د مشکو خوشبوي خوره وه
هره مسکا يې د ژوند سا وه
هر لمحہ يې د روح غذا وه
ژوند ماسره مينه کوله
خو، يو ناخپه مې د خوشالی په کور کې
د رڼاگانو برج راوښوده
تيارې انگر ونيوه
د هرې خونې ور کې
بلاوې لنگې شولې
غوغاوې گلې شولې

د رڼاگانو اور کې پاتې سکروټې شولې
ژوند ماسره مينه کوله
ژوند ماسره مينه کوله
اوس مې د کور چاپېريال
ساندې ويرنې وايي
زما د کور په وره يې
د (تیاره) نوم ليکلی
د ناروغۍ په څا کې
د زړه ټکور لوېدلی
ژوند ما سره مينه کوله

۱۳۹۶/۱۲/۲۲

کابل

لوبه

د ژوند د لوبو به زه څه ووايم
ستړې يې ووايم که بڼه ووايم

هر څوک پخپله دي حساب يې خپل دی
ورور پلار و زوی که د نيکه ووايم

لویه خدایه

لویه خدایه، لویه خدایه
د وطن د بنمنان واخلې
زمور چم د بنمنان واخلې
هره خوا جوړ قیامت دی
هره خوا په وینو سره ده
هر ماشوم له پلاره بېل شو
هره مور نن په ژړا ده
هره بنځه واویلا کا
تا وحشت په دیار راوست
بربریت په دیار راوست
نن دا خومره شوې بې ننگه

خپلي مور ٽيڪري د واخيست
خپله خور د په ٿرا ڪړه
ورور د وسوځاوه اور ڪي
پلار شمله د لولپه ڪړه
نن زگپرويو بنار اخيستي
بېبوڪيو بنار اخيستي
تورتمونه راخواره دي
د انسان د بدن غري
هره خوا ڪي نن پراټه دي
ماشومان بې لاسو پښو شول
لويه خدايه، لويه خدايه
د دې خاورې بې ننگ زيږي
لولپه ڪړې او تالا ڪړې
د پنجاب زامن به خاندي
په مشهد به نن مېلې وي
بې عزته بې حرمته
سم بې وشموي ربه
لويه خدايه، لويه خدايه
دا نو څنگه بندگان دي
دا نو څنگه انسانان دي
دوى به هم نن خوشالي ڪا
د بې زويه مور په وير ڪي

د بې پلاره زوی نارو ته
د بې وروره خور سلگی ته
وايم څنگه خنډيدای شي
وايم څنگه ټينگيدای شي
د ورور غوښې به خوړی شی
رب ته څنگه مخ کيدای
اصولي ترې پناه غواړي
لويه خدايه، لويه خدايه

کابل

۱۳۹۶/۱۱/۷

دنيا

ای د مجهولي دنيا خلکو څه دنيا دانه
ژوند ته مو سا ورکړي، سا وباسي وفا دانه

ژوند راته بڼکلی کړي، سينگار يې کړي رنا رابڼي
بيا يې راشپه کړي، توره شپه کړي څه جفا دانه؟

مونږه له خدايه په سجدو کې ځانته ژوند لټوو
دنيا فاني ده، خير غواړو خود عا دانه

مه پسي زغله، مه رازغله دنيا وير دی گلہ
نه به داستا شي، نه زما ده د هېچا دانه

ژوند کله ژوند شي کله بند شي کله اور ټوکوي
کله مجنون شي اصولي شي بيا ليلا دانه

لويي

کله کله وجودي فلسفه مله کړي
کله، کله له جام والوڅي دکه کړي

د هیرا منډيي کلي کې چې زيږي
کابلي جومات دننه دمکه کړي

په سجده جانان ترې ووژني وي غلی
اصولي له خپله خدايه نه گيله کړي

په ممبر کې ورته خپل کتاب ايرې کړي
لويي دغه ده لويی ده حوصله کړي

څوک به ووايي چې دوی ته حساب نشته؟
څوک چې څنگه او په څنگه مامله کړي

غزل

کله چي دردونه سره غلي شي ابهام واخللي
کله چي تيارې سره يو موتي شي مابنام واخللي

هلتہ چي طبيعت خپل مرامونه په چا ومني
خکه يي ماشوم له پيو ستري شي يو گام واخللي
کله چي حيا په تراره د بازار وخرخي
لوخه شي بر بنډه شي بيا هله زمانام واخللي
بنکلي سره ټولي دي دمونه د وصال کوي
کله به کوډگرې مصر ځانته کړي او شام واخللي
ده راته ويل چي ميخاني د کفر ځالي دي
غلي ورنيردي شي له کړکيه خخه جام واخللي

کله به درانده د اصولي دا کيسه ومني
يو پلو چي حوره وي په بله دي غلام واخللي

گدې وډې

که د وکتل د عشق د دنیا لاندې
معطره به نړۍ وي لاندې باندي

د سکوت دنیا دې هسې شوه په چيغو
سم ویده وې، شونډې وینې ورته خاندي

په زاړه بنايست د ټول خمونه تاو کرل
اور به پورې شي که ود زيښي تاندي

چې رباب سره ساقي زمزمې باسي
وري تړي د وو، خورو به ورته سپاندي

شيخ د ښکلو په کوڅه کې بلا وخور
اصولي وې چې يې شونډې وې رپاندي

پښتونه

سړيخور د زماني په ښار راغلي
د لوليونو لاندو غرو ښاد دي کلي

ملايکې يې چې ليکي شرم کاندې
د آدم په بچي و مسکيري خاندي

نن يې هره خوا غيرت په اوبو څکلی
بې ننگي ورته ښکاريري لکه ولی

د شملو او د برېتو خبرې لويشي
اتفاق ورځنې نه کيري که غشي

د تاريخ په هره پاڼه يې نن تو کړل
د بې نسله اورينو څخه يې زو کړل

نن په ټول وطن کې جوړ دا هسې شر دی
پښتنو ته بې نسه، سکندر دی

څوک يې سترگې ترې وباسي څوک غوړونه
شمه ورو ويده شوي دي رگونه

لېرې وڅړي اوږده، اوږده برېتونه
په وبادې خوله در بنده شه پښتونه

ته د پلار او د نیکه خبرې وايي
ته د نړیې که د ښځې، ته د چایې

چې یې ننگ وي د شملې څخه لوېدلی
په پنجاب کې په پگری وي لونگ وهلی

زه جمال یمه، ناصر یم، اصولي یم
پدې درې واړو کې غلی یم، ملي یم

کابل

۲۶.۵.۱۳۹۶

دار

دلته وڙني ڏي ڊيار په ڙبه
ڙوند ته يي دام ايښي د دار په ڙبه

څه په خوږه خوږه يي وزبښلو
قاتل مو ډپر پوي دى د ښار په ڙبه

د يو عجم په څېر امين امين كړو
دى چې والين وايي د مار په ڙبه

پوهيرونه وعظ كې چې څه وايي دى
حوري غلمان يادوي ډار په ڙبه

اصولي ټول كلي ويده غوندي دى
ويا قربان يي كړه سهار په ڙبه

کافر

وایی چې غوندې افغانستان کافر دی
ستاسو جومات کافر، قران کافر دی

زموږ لمونځونو څخه سا وباسي
لاندې مو ځمکه پاس آسمان کافر دی

وایی سبا و نن پرون مو وژنو
نن مو غني پرون امان کافر دی

وایی دا خاوره باید لولپه شي
خوست مو کافر دی، بدخشان کافر دی

ستاسو تندي د لگولوندي
هم مو قبله هم مو جانان کافر دی

اصولي بنار کې مرثيې وريږي
خدا کافره ده خندان کافر دی

گڊي وڊي

تاراته هر احساس کي درد راکڙي اور راکڙي
د عشق دنيا کي د مختوري ڪڙمه تور راکڙي

تاد صحرا په هغه کوزه خوا چي وبه خندل
ما وڊي چي خوست د راکڙي، دوست د راکڙي غور راکڙي

خلک وصال په هيله درومي ترنم غروي
تاد سندرو بنار کي غم راکڙي، گور راکڙي

خلک آرام کوي، سلام کوي، مستي غروي
تاشوگيري راکڙي، بني راکڙي، شور راکڙي

خبرې

مکوه خبرې را سندرې که

ژونده را غریزه او خبرې که
نن خوبه دا گونگ ترنم ووايي

اوبنکې مې دانه، دانه بيرې که

وجدان

دلته معيار د سریتوب په اکوبکو کيږي
وجدان خرڅيږي، ضمیرونه په ترپکو کيږي

عجیبه خلک دي، د بنکلونه زرگي خرڅوي
دوی لا خبر نه وي په سريې سر سیندکو کيږي

زمور مشران په کرسی کيني، پگړی وغورځوي
پښتويې هېره شي، شمیرنه يې په ورکو کيږي

چیندېځې کله تلل کيږي، پښتانه رایاد شي
خوشحال ویل چې حساب کله په خټکو کيږي

دلته غیرت او پښتو دواړو لیلامي ورکړې
سري سینگار شي، پیژندنه په زرکو کيږي

دلته معيار د سریتوب د سر تیتوالی ښيي
اصولی لېرې کره پگړی، شملې ته سپکې کيږي

گڊي وڊي

ژوند ارزو گانې هيلې هيلې که وي
بيا هم ژوندي يو هيلې نيلې که وي

هره تياره کې مور سبالټوو
ورته واره شو مور دنيا لټوو

مور د تاريخ په جگړو سوي خلک
ژوند کوو، هر اوره وتلي خلک

گهڙي وڏي

تري ڀم ڀاڻه ساڦي سره راڳه
سڀين ڏوي، واورين ڏوي لڙ ڀنه راڳه

سابه نڻواتي ڊرته وليڙم
ڙوند مڙي ڊرڀنلي، هله زڙه راڳه

سخت اڳل نيولي ڀم، سانه وڳي
خوله ڀه خوله راڳڙده لڙ اوبه راڳه

کمزوري

ای د زورورو خدایه ولې د پیدا کړل
ستا کمزوري دلته گدایان دې د دنیا کړل

دوی د رنایانو خخه سوي زړونه وپوړل
تا به چې سبا کړ، دوی به بیا و بیا بیگا کړل

عشق په توفاني دنیا کې هسې لولپه شول
بس د بیلتون پښو کې یې خدا، خدا، خدا کړل

تولې محبوبې که ننواتي کورته ورغلي
دغه عشق سېزلي به یې خدای که په خدا کړل

انگيزه

ورڪه انگيزه د شعر ليڪلو شوه
نه وه د ليڪلو د ويلو شوه

ڊپر ڪه راته غور ڪي پسيدي دي
نه وه د منلو، د منلو شوه

نور به د غزل توري جوڻ نڪر مه
دا ڪرونده وچه، د ريلو شوه

مسته د غزل دنيا ته ووته
پيغله انگيزه د گهولو شوه

شعر ٻنڪلي ڪتاب ته به مي ژوند ويل
دا زنده گي توره، د ريلو شوه

ناڅي

ځمکه تاویري لمر ته ستوري ناڅي
قلم چې مینه کوي توري ناڅي

جانان چې ورو، ورو نازه پښې لگوي
میین یې تاب نلري ښوري ناڅي

د سپکو تمه د درنښت کله شي
تر څنگ یې غم وي ورته گوري ناڅي

که د اتن ځنځیر کې یار ووينئ
خود به د خپل جانان په لوري ناڅي

دلته شملو سره برنډه خلک دي
د اصولي سره مختوري ناڅي

غزل

اورونه سره ستوي شول، رنگونه يي راپرېښودل
گلونه سره مړاوي شول، چمونه يي راپرېښودل

ساقيانې سره کښاستې خمونو کي زمزم ووشي
خمارو ترې توبه وکړه، جامونه يي راپرېښودل

د حورو او غلمانو خيال پلو ورته دروغ ښکاري
صوفيان مو لېونيان شول، جتنونه يي راپرېښودل

د مينې کنريانې مې اخر په بله والوتې
کلونه مې ساتلې وې رېښونه يي راپرېښودل

ځواني سم مازديگرو، د ماښام په لوري ووته
شاعر يي کړم د عشق، ځوان شعرونه يي راپرېښودل

جمال مې د ناصر دی، اصولي بدرنگي بوټي شو
خو بر کلي کي جونې دي، گلونه يي راپرېښودل

غليم

په هغه گران يو، سينگار شوې جنازې راکوي
د حورو خيال کې، د جنت سپينې وېزې راکوي

وايي د هر ماشوم په قتل به غلمان وگټي
په لاس کې توره، په بل لاس کې مې نيزې راکوي

پښتانه

زما برېتونو کې ولاړ د وحشت غشي ندي
توی دي، جانان لیمه پرشوندو مې، خه خوشي ندي

دغې شملو سره ولاړ، دغه خیرن وگړي
سم په درهمو پیول کېږي، د یو خشي ندي

دنیا

دنیا لکه ځنگل دی
داړونکي پکې خاندي
بې داړې پکې ژاړي
زمری يې قهرمان دی
هوسی يې د خوراک

ناوکی

دلته یوه خبره شتون نلري
پگړۍ لري، شمله پښتون نلري

مونږه شلېل د هغو غرونو خلک
نه یو په مینه د ښارونو خلک
ته د بازار د ژوند نانځکه شولې
نن ناوکی، ناوکی ورکه شولې
ماته د ښکلي خوب مانا ښکارېدې
سترگې مې خلاصې کړې بلا ښکارېدې
ستا پدې تور جبین خبرې کيږي
نن دې په سپین کلي سندرې کيږي
ای د جنون حماسې مه ژرېږه
که نه درېږي بیا د زړه ژرېږه

نور پدې کلي ننواتې مکه
هغه در پاتې نوره ماتې مکه

نارواوې

زه به کومې نارواوې درته ژاړم
په لیدلویې یو صبر راته غواړم

د لولی په لاس وختونه توږل کیږي
زمانه بې لارې شوې ورنه لارم

که د دوی په شری ځان له یخه ژغورم
دوی سره به له ملته شونډې دارم

غزل

نور مڀي عادت زلفونہ غرونہ غواڀي
زمور توبہ کہ ڇوڪ يڀي زڀرونہ غواڀي

هغه ليلا مڀي عجيبہ غوندي ده
زقم راواخلي او گلونہ غواڀي
زمور جنون پڀتو غيرت پڀتو دي
لہ پڀتنو وڃي ننگونہ غواڀي
جونڀي نن مستي دي شغلي خوروي
هلڪان ڄاري تري روحونہ غواڀي
مور مستانه يود جامونو تري
ڄڀني راتاو شي تري خمونہ غواڀي
ڇوڪ سريندي دوچڪالي غبروي
ڊڀريڀي ويالو کي دريابونہ غواڀي
پہ خولہ کي ڙبہ يڀي داعش ولاڀي
زمور برتونہ اورميگونہ غواڀي

اصولي کفر تہ پري ونہ وڃي
لاس کي اسلام درکري پيکونہ غواڀي

گهڙي وڌي

موره پخيلو سره تور وپشلي
لکه انگور د غبري زور وپشلي

موره يعقوب غوندي کمزوري خلک
توتې، توتې مودغه کور وپشلي

لاس مو دنيا ته درويزه کي ايسي
وطن مو سلو ته په پور وپشلي

مور ته کعبې خخه رهبر چي راشي
قدم يي اور واخلي او اور وپشلي

موره کراتل د دنيا غبره کي
الله اکبر وايو او شور وپشلي

موره کورونه او جري وپشلي
لا هديره کي مو خپل گور وپشلي

د نن شاعران

شاعران دي شونڊي ستايي
نبه پيران وي پونڊي ستايي
په عفت د بل نازيري
د بل مور او خونڊي ستايي
چي د نفس هوايي راشي
جونې څه چي کونڊي ستايي
ځان ته لس گزه بورکي کا
خو د بل برنډي ستايي
دوزخي بنکلي کا جوړي
بياي حوروشانتي ستايي
په وطن يي اور بليري
کنډوالي او کنډي ستايي
يتمان اوبنکو لاهو کړل
دوی د کفر ژرنډي ستايي

دلکشا کي اور بليـبري
دوی غومبري زني ستايي

په هر کور کي جنازي دي
دوی جنی پمني ستايي

که دمرو جنازي کري
دوی يي بي کفني ستايي

زمور بوتو اور اخيستی
دوی دبل شني وني ستايي

خپلو زانو چوپان جوړ کري
خو دبل کوترې ستايي

ایتونو ته اور ورکا
خو دبل خبرې ستايي

اصولي شاعر د اور شه
چي دبل شاعرې ستايي

کابل

فکر مې د بل د غاړې پرې و
اند کې مې د ننگ د غیرت زړې و

مونږه لېونیان د پورې کلي یو
هر بې ننگه مینه کې ترلې یو
شور مو په ذهنونو کې د مینې دی
کم نفرت مو ډېرو نه د ځینو دی
کله به لولې په اوبو سپینه شي
کله به اوبه واوړي او وینه شي
کله به اوبه په اور قبضه وکړي
کله به بې دینه دین روضه وکړي
کله به پښتون په ننگ د خپلوشي
بل ځل به نن بیا سم د خپلوشي

نن که اصولي د سره لېرې شو
شرم یې پکار دی د خبرو شو

نن مې ولې ميخانه کې خمار نشته؟
سپرلي راغی په سپرلي کې بهار نشته

نن مې هر کور کې ترلې جنازې دي
جنازې دي، جنازې دي بيمار نشته
شپه سهار سره غريزې چې درځمه
توره شپه ده، توره شپه ده، سهار نشته
باغ د گلو مې کرلی و، په مينه
مراوې کيږي، مراوې کيږي مليار نشته
پښتانه دي، پښتانه دي دغه خلک
پښتو کې، پښتو کې کوم څار نشته
مور د خپلو مينه نه منو، غيرت کرو
د پردو په پښو ايره يو وقار نشته
مور د هر ماشوم د سره حوره غواړو
سريې ووهو تر عمره يې دار نشته

خدايه خير کړې پنجاب په دين پاچا دی
اصولي مو تل افغان دی، خو وار نشته

۱۳۹۵/۲/۱

کابل خوشال خان مېنه

افغان

اې د عمرو نو مذبذبو خلکو
تاسو دا خپل هېواد وران کړی چې دی

چاته به خدای له کومه مینه ورکړي
تاسو دا خپل غرور وژلی چې دی

نه به له خدایه درته وحي وشي
تاسو اسلام خپل شرمولی چې دی

سوی

خلکه دا پورې بنکلي کلي کې يم
معشوقه سا په ورورژلي کې يم

ما په تنديو کې جنون وگورئ
تنده په هغه ورور زبېښلي کې يم

مور د خپل ورور او خور تاتوبی سوی
تور لولپه دې هېواد سوي کې يم

خپل نه منو

خپل نه منو نور منو
خوښه نشته زور منو
سوله مو خوښيري نه
هر عصر کي شور منو
سپيني اوبه خړي کړو
خان سوزوو، اور منو
خان په خرڅولو يو
سور منو و تور منو
مور خان غيرتي بولو
تل کرايو گور منو
ټپ نه پټي سوزوو
خوښ يو چي ټکور منو
خپلو ته تربور وايو
کور کي کله ورور منو
مور د اصولي په شان
مينه کړو او پور منو

١٣٩٤/١٢/٢٣

کابل

گڊي وڊي

تياري اور راباندي بل ڪر، چي رنا شوه
سوڻدمه، لولپه شومه غوغا شوه

تياري ووي، رنا هسي غوندي ڇيز دي
الهام زه يم چي رنا ڪي خه مانا شوه

وي يي وسوڻڀره شمع شه بلڀره
بلڀدمه، چارچاڀره مڀي خندا شوه

تر وصاله دهجران خوندونه ڊپر دي
ليلا تش په نوم جلڪي وه خو ليلا شوه

ادم خان که په رباب کې و بناغلی
درخانی هله درخو شوه چې شیدا شوه

په وخت لس ځله مین شم چې نظر کړم
نه پوهېرمه چې مینه مې د چا شوه

عرفات کې مې هېواد مینه ژړلې
دعاگانې وې، زاریو کې بڼهرا شوه

نه پوهېرم د جنت زه دروازه یم؟
کنه هر کور کې مې ولې نن غزا شوه

په حدیث یې پتوي منحوسې بڼې
د پنجاب په هر یو غولي کې چې زنا شوه

اصولي همدومره وایم وکړې خیر
ستا د هر ممبر د لاندې څه بلا شوه؟

غزلگوټی

اوربلکې مې په زړه کې دي نټلې
چاچې سترگې راته مړې، مړې وزملې

د ځانمرگي په څېر هسې رانيردې شوه
غېره يې راکړه رانه ورانې کړې محلې
که د حورې وزر وکې ما ويده کې
خدایرو ما کله په مينه وې منلې
زبزانه بناپېری به وې تور تم کې
په رنګ کې مې ته کله يې اغلې
يو وار ندی چې په تخت درپورته کېرم
په ملتان پنجاب مې لس ځله موبلې

د پښتون د افغاني غیرت ته گوره
لوڅه راغلي ما مستوره و ليرلې

ڪتاب

چا چي ڪتابونو سره ڪلي دي
چا چي دا ڪتاب په دين منلي دي

شونڊو دليمو تعريف يي ڪري دي
خان ڪي يي يونڪلي خان موندلي دي

گډې وډې

زما د ژوند په غذا کې
د يوه ترخه مرچک غوندې يې
چې ته پکې نه وې نو بې خونده حسيري
خو چې پکې وې بيا خوړل کيږي نه
بې خوړو ژوند نه کيږي
بې خونده خواړه تيريري نه

مينه

چڀري رنگ پيدا ڪرم دا دنيا راته رنگينه ڪرم
ڪرڪي سره ٽولي ڪرم سمبالي يي په مينه ڪرم

مينه صدقه ڪرم صدقه، صدقه مچي ڪرم
دا د نفرتو دنيا ڪي هر نفرت بي دينه ڪرم

ستا د سرو انگورو خخه هسي اوبه وباسم
سره نشه يي سپينه ڪرم دنيا درته واورينه ڪرم

هره د زره درد مسڪا دي دومره غبر ڪي ونيسم
شنه يي د خندانه ڪرم هسي يي گلورينه ڪرم

اوبنڪه د لوڀدو مخڪي د دومره په اوف ووژنم
پورته يي په اسمان ڪرمه هلته يي شاهينه ڪرم

پرڀرده چي ملا راته د ڪفر زندی وچوي
ژوند دی اصولي راته دا خبره سپينه ڪرم

مانا

يو معصوم غوندي انسان راته رڼا شو
ماناگانې رانه ورکې وې مانا شو

بس ټول ژوند مې د دردونو توره شپه و
يو ناخاپه سترگه خلاصه شوه سبا شو

گډې وډې

موره د چا په لوري و زغلو سجدې وکوو
د وخت د کوم ظالم په غولي کې توبې وکوو

په خوله يې لاس راته را ايښی دی چې نه به ژاړې
د وخت د کوم موسا په وره کې دا گيلې وکوو

ټولو پخپله راته زړونه را ورتنه، ورتنه کړل
د کوم ملا کتاب راواخلو ترې ښېرې وکوو

بې وفا

خښې اشنايان د کورنيو الوتونکو په څېر دي

چې د قفس ور يې واز وليد

بيا ستا د عمرونو مينې ته نه گوري

والوځي

هېڅ شاته نه گوري

روڙه

وي ٻي
روڙه هم ستا ٻه ڇڻور، ور ڄان جوڀروي
بريني ستا ٻه ڇڻور مي دا هم پرپردي
ما وي د خفگان خبره نده
كال ته بيا هم راڄي

گهې وږې

راشه د رباب غبره نن راته سندرہ شه
گونگه خوله د خلاصه کړه بيا راته خبره شه

ته مې جنتي حوره دغه اور مې ووژنه
ته مې هسکه سروه شه خوند راته گورگوره شه

دغه خماري مينه سمه نور رنگينه کړه
سم مې په زړه وچيچه بڼه سوغری بمبره شه

واخله رانه وير ژړا مينه گلورينه شه
بياد کوه قاف خڅه سپينه شان کوتره شه

غزل

تاراته د ميني دغه ٽوله دنيا وړانه گږه
ژوند که پرېښته وه نو تا ولي را پېښمانه کږه

دومره مې تندي درته په ډاگ په ډاگ وهلی دی
دومره مې سجده کړې چې ستا قبله مې وړانه کړه

ستا په کور حرم کې مې په اوبښکو ويالي جوړې وې
تش مې درنه غوښتي وو چې دا خونه ودانه کړه

ته د ښکلو خدای يې ته معبود د هوښيارانو يې
اې د لېونیو خدایه داتياره روښانه کړه

ته د گلو خدای يې تا ښکلا ورته ورکړې ده
ته د ازغور رب يې نوره دا قضيه اسانه کړه

تاراته توپير د تور او سپين په مينه ايښی دی
سپينو کې د تورو مې يوه شېبه خندانه کړه

لار

زموڼره لار د عقيدې ورکه ده
هم د ممبر هم د سجدې ورکه ده

پر مور يرغل کې تکيرونه وايي
لار د کعبې او د مکې ورکه ده

غزل

مونږه د اور په پوکو ناڅو خپله نه گډيږو
مونږ د ډالر او د کلدارو په وير نه مريږو

منو چې ټول عمر مو وينه په اسلام ورکړې
خو يو عادت لرو پيسو باندي هيڅ نه بسپرو

هغه د لنگ پنجابي سرو سره تللی نه شو
مونږ پښتانه يو د قاغذ په بيغه ښه خرڅيرو

ښه که د غرونو ليوني يو د بازونو ښکار کړو
ولې د کونډو د يتيم په اوسکو نه زوريرو

مور ميخاني لرو بې بيعې ډک خمونه لرو
سهار بيگايې څښو تشيري نه او نه مستيرو

د جنت لاره د کابله تېره شوې که ده
اصولي ووايه صرات له پله کله لويرو

غزل گوئی

کله مې ژوند هم پوروی کړي چې مه غږېږه
د نورو کبر او غرور پیالو ته مه مستېږه

پرېږده چې بنکلي حسن و شیندي زکات یې ورکړي
شېخه ارام کینه پردي ډول ته نور مه گډېږه

پرېږده چې مینه زلزله راوړي توپان راوړي
نور د صوفیانو منځه ځان باسه نور مه دردېږه

پرېږده جنون که مذهبي نه وي نیت مه کموه
څاڅه څاڅه اوسه سپین مخو ته مه ماتېږه

پرېږده پدې دنیا جنت و ویني ودې ویني
ته اصولي اوسه کم اصلو ته نور مه ټیټېږه

گڊي وڊي

دلته زمور ڪاله ڪي علم په ڇپيرو وهي
د ٽوپڪ خولي ته مونان هم په خاپوڙو راځي

چنڊازان مو د ارگ خولي ته رسڊلي نشي
ارگ ته دننه مو سپاره نن په ڪرڊوڙو راځي

پرون له غبره مي دې غرونو تراره ڪوله
نن دلڪشا ته ٽنڊيڊلي له دې سوڙو راځي

یوالی

هره خواثنا کوي، مینه کي بلا کوي
سري د پښتنو سترگي، خود به واويلا کوي

يو واري که سوز راغي، زړونه مو په وينو شول
جوړ به اصفهان نه وي، وير به بخارا کوي

اور به مي لاهور کي وي، شور به يي دهلي اوري
دغه د هيراز پرنده، اوس ستم په ما کوي

راشي سره وپيئي، يوتار کي لعلونه شي
توره د نفاق جذبه، هره خوا وبا کوي

مست شي سره مینه شي، اور په پوکو مه وژني
تش د اصولي قلم، چيغه د بابا کوي

گڊي وڊي

ما ورکري و، دې مات کڙ
د وختونو ملڪي ته
يو وړوڪي لعل د مينې
هسي واچوه په ځمکه
تا به وي چې تش منگي دي
ترېنه پاتي بي کودي شول
دریغه، دریغه
دریغه، دریغه

هسي يو چا ته!

انگيزه مې ورکه شوې د غزل وه
انديبنه د ژوندانه راسره ملل وه

يو ناخاپه د خمارو سترگو ليد و
د قلم په نيشه يي جذبته توليد و
شونډې نه وې، سرې پيالې د واينو ډکې
قدرت جوړې، په لاسونو کې نازکې
ما وې خدايه بناپيری له کومه راغله
په خدا شوه چې خدا مې تاله راغله
ما وې ټوله تته شوې مينه ورکړم
دې وې، ورک شه تش پدې کوڅه گذر کړم
ته پوهيرې انگيزه زما د شعر يې
نور به څه کړې چې د وروره راته تېرې

چې قدم په ځمکه بدمه راياديرې
د هر توري مې هم زور او هم مې زېريې

د رڼا مورکي تياره شوه

شپو او ورځو کي رڼا وه
د رڼا تپره بريښنا وه

چي بنايست يي زيږولي
په ماناوو کي مانا وه

چي په ژوند کي به تورتم شو
سپينه ورځ به شوه دعا وه

يو ناخاپه تورتم گډ شو
شپه شوه ورځ توره غوغا وه

مایې اوبنکې وچولې
پاکیدې نه واویلا وه

د غوروي په شان غم و
ترې بچ شوو هم ژړا وه

خښتن یو دی بې له شکه
خو بچي ته لا الا وه

مور د هیچا خخه مه مره
که مجنون وکه لیلا وه

یو مگس یې لولپه کړي
د انسان دا خنګه سا وه

اصولي را یتیم مه کړې
دا دعا لویه له تا وه

۱۳۹۱/۳/۱۷

کابل

د پنجوايي د شهيدانو په وير کي

ځوک مې په تور د پښتانه سوځوي
ځينې مې کور کي لوی واره سوځوي

چاراته هرايت کي اور راکړي
حديث، حديث کي راليمه سوځوي
داد بر بنډو حراموني چې دي
په کور رانه وځي مړه سوځوي
زما د پور واخيست گديره راته
وخت به راځي چې ټول به سره سوځوي
افسوس، افسوس په اتفاق نه يو مور
په کور مې ورور بهر مې تره سوځوي
مشران چينو کي نټلي راته
يو اځي ارگ کي راته زړه سوځوي
عجيبه کار دی چې زمريان يو مور
خونن په غولي مو کارغه سوځوي

پيغلي دسر ټيکري پر مور اچوي
چي اصولي سرې اوبه سوځوي

صحرا

هغه لاندې صحرا گوره په هغه وچې مې کور دی
هر بورا يې خاورې شوی هر گلاب باندې سور اور دی

هر ملافتوي د مرگ کا چې د ورور دی کافر شوی
هر خادم يې جلاد شوی هر قاضي په زرگي تور دی

هر زلمي لاس کې توپک دی هر صوفي لاس کې رسی ده
هر ماشوم په خوله کنخا ده د سپینگيري لاس کې اور دی

هر عزیز يې مکناتن دی یا خوشال دی اورنگزیب ته
یا بابا دی پانیپت کې چې لیذلی بنه ورور دی

د هيليو ويالي وچې د مليار لاسونه پرې دي
د ميرويس مزار ښنگ دی د بابا په جنډو چور دی

د ملالې ټپې نشته د ايوب لښکرې ورکې
د احمد وړې خرڅ شوی د صابر لاسوی گور دی

بيا زما په پلازمېنه پېښور کې مهاجر يې
پنجايې د نيکه شوی مشره دومره د غرور دی

شمه ور مې ټپې شوی پوهنتون مې ورکتون دی
اصولي مې بې اصوله اصوليت راته تربرور دی

غزل

زړه مې راته وايی چې به تيز بادونه بيا راشي
تويې به کړي اوسکې چې پرې تور مخونه بيا راشي

سولې پرېنتې ته به کفن په غاړه بيا ورکړي
جوړ د خپل اسمانه چې په سر تندرونه بيا راشي

مستې به د غم ميرمنې بيا په چيغو، چيغو شي
سپينو لوپټو کې به دا سره وختونه بيا راشي

بيا به خو ويرنې د غزل قالب کې ووينو
مينې ته يې ليکم خو ويرن شعرونه بيا راشي

هره خوا چې گورم د وطن مور ليلامي وينم
خدايه ته يې ومنه چې ورک نیکونه بيا راشي

يو خواسڪندر دى په دا بله يې مغل وينم
ميني رانه اخلي پخواني دردونه بيا راشي

هره خوا چې گورم په درانه خوب بیده شويدي
ويښ د زماني ته خود برنډه خوبونه بيا راشي

کله د وطن ناوې ته مور ټيکری ورکړی دی
کله يې چې واخلو په جيو نوتونه بيا راشي

تورې بوربوکی مو د پښتون په کليو وليدې
کله چې دا تيرې شي نو تور، تمونه بيا راشي

غزل

کاشکې زه د بودی تال وای پاس په غرونو ښکاریدلی
کاشکې زه پښتون پگری وای په دارونو ښکاریدلی

کاشکې توره شپه دوزخ وای کاشکې اور وای مستیدلی
بیاد ښکلې شان رڼا وای په خوندونو ښکاریدلی

بیاد علم وای د کفر بیاد کفر زلزله وای
بیاد توره هدیره وای په قبرونو ښکاریدلی

یا مرید د پیغمبر وای ښکلی تخت د سلیمان وای
بیافرید وای احمدخان وای په لکونو ښکاریدلی

خو چې نه وای پښتنو کې نه مې دین نه مې مذهب وای
بس یو بوتی د صحرا وای په رنگونو ښکاریدلی

يا د نر غوندي شاعر وای په رباب را تاويدلی
بيا تاريخ د پښتنو وای په مرگونو ښکاريدلی

د هوسۍ په شان اصیل وای د طوطي په شان گویا وای
اتفاق وای پښتنو کې په بریتونو ښکاريدلی

هغه تخت وای هغه توره هغه ننگ وای
بيا ډهلي کې احمدشا وای په پوځونو ښکاريدلی

په رښتيا که يو افغان وای يا بر بنډه افغاني وای
اصولي د دار پښتو به په دارونو ښکاريدلی

ډهلی

۱۳،۰۴،۲۰۰۴

غزل

نه به د چا شونډې تل تر تله ښکلول وي
نه به د دوستۍ او د ورورۍ هسې پالل وي

نه به د بابا د غرو سررونه وي په واورو
نه به د رزغيو اصولي سبا شدل وي

نه به ژوند د مينې د مسکا د خدا کور وي
نه به د شاعر تل د پښتو رنگين غزل وي

نه به ملايان په ميخانوکې دروېزه کړي
نه به په دې ښار کې د نجيب په دار کول وي

نه به افغانانو کې څوک لروې ځينې بر وي
نه به يې ډپورنډ نه به پنجاب نه به ښکښل وي

نه به اصولي ښکلي لندن کې را مسکيري
دا راسره ومنه چې پاک الله به تل وي

اشنا زما د بن نيا لگي ټولوي
پيغلو څپړيو نه پرگي ټولوي

هغه د دور پښتنو جونو نه
گرځي په كليو كې ټيكرې ټولوي

تقدیر زما د قافلو له مخې
راغی په وچه وچکالي ټولوي

اصولي بنار ته تور سړي راغلي
له کونډو رنډو نه زگيروي ټولوي

راشئ د وطن بچو خپل تېرونه ويني كړو
بيا به اتنونه كړو بيا به كيسې سپينې كړو

راشئ د قلم په مټ خلكو ته بيا وښيو
جوړ ترې قلمونه كړو ټولې وسلې مينې كړو

راشئ د بابا په نوم بيا ولونه وټرو
دښتې او صحراوې مو ښكلې گلورينې كړو

دښتې مو كه وچي دي هيلې مو پرېمانې دي
عزم او جدیت غواړي دښتې به واورينې كړو

اداما

هسکو غرو ته يم راغلی نذرانو ته يم راغلی
اداما زیارت کومه زیارتو ته يم راغلی

په تا غرونه راچاپیر دي ته بابا د دغو غرو یې
ته یو پیریې د پیرانو پاکو زړو ته يم راغلی

ستا مزار په هسکه وینم ته سردار د سردرو یې
ته کوربه د میلنو یې ستا میلو ته يم راغلی

ستا په خوا کې شپونکي وینم آوازونه د شپیلې دي
نښتروونه ورته زانگي ولولو ته يم راغلی

په جوس دې تنې مېشت دي غیرتي دي مېرني دي
توريالي دي مېرني دي پښتنو ته يم راغلی

۰۵، ۰۸، ۲۰۰۴

تنې اداما

زمانه

د سفر په لاره مست يم
لكه مست چې سمندر شي

حال مې تور ديو شي خنديري
بيا مجنون يا قلندر شي

كله پوى وم عقل هېر شي
كله هېڅ په هېڅ هنر شي

كله ورځ وي ترورمې راشي
كله شپه وي ځلاندر لمر شي

كله بڼه وي لا بڼه كيږي
كله بد وي لا بدتر شي

كله زړ په ايررو واوري
كله كاني وي سره زر شي

كله بڼه كوم چې بڼه دي
كله بڼه وي واوري شر شي

ساز ڪي سوز او سرور نه وي
چي غني راشي ٽڪر شي

سره خوله بنڪلي هلڪان وي
په خواني واوري بپر شي

پاچاهان وي پاچاهي ڪا
پر سبا پر بوخي بزگر شي

خدای چي قهر ورته وڪري
ميري هغه وخت وزر شي

جوڙ خان هله مالوميري
چي مرض پري مقرر شي

مينه هلته لا خوره شي
کسي، کسي چي ٽڪر شي

خود به سترگي شي بي باڪه
چي په شونڀو وي نظر شي

دا اشنا به په هو راشي
زما دا ڪله باور شي

چې د صبر روزي وځوري
کاني بوټي به سره زر شي

چې په کومه کوچي راشي
هغه ځمکه يې مالخر شي

ټولې بنکلي مې خوښيري
ځمکه ستوري دې خبر شي

يوه دنيا مينه دې راکړي
پرېرډه هله دې سحر شي

کله نرمې نرمې شپې وي
بيا شلېل شلېل شي غر شي

اصولي له کرکې تښتي
خدای گو مينه کې رهبر شي

هرات

۲۰۱۴/۰۵/۳۱

ژوند

ژوند د وینو تویول دي
ديخ لمر ته ایښودل دي

سر تر سره لوبې لوبې
ساه قفس کې بندول دي

د نانځکو ښکلي ښار کې
ماشومانو تېر ایستل دي

یوه مسکا ټولې ژړاوې
په وعدو مینېدل دي

کابل پوهنتون/ پښتو خانگه

۱۳۸۶/۳/۲۷

لنډ ژوندلیک

جمال ناصر اصولي د نوروز خان اصولي زوی پر ۱۳۵۹ل کال د خوست ولایت تڼیو ولسوالۍ دره گي کلي کې زېږېدلی دی.

ښوونځی یې د کابل په عبدالهادي داوي لېسه او فراغت یې د خوست غرغښت عالي لیسې څخه دی.

لیسانس یې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي پښتو څانگه کې کړی او له همدې ځایه یې د ماسټرۍ سند هم تر لاسه کړی دی.

ښاغلي اصولي په خصوصي او دولتي ارگانونو کې په لوړو بستونو کار کړی دی، د نوې ځوانۍ پېر یې په روسیه او انگلستان کې تېر کړی او د نړۍ اته دېرش هېوادونو ته یې سفرونه کړي دي.

د شاعرۍ تر څنگ لیکوالي او سیاسي شننې هم کاندې چې ډېر کله د هېواد په ټلوېزیونونو کې د هېواد په سیاسي حالاتو د شنونکي په توگه را څرگندېږي...

تر دې کتاب وړاندې د ښاغلي اصولي دوه نور اثار هم د چاپ په پساله پسولل شوي چې یو یې (سیاسي جگړې) د ښاغلي اصولي مرکې او شننې دي او بله یې لومړۍ شعري ټولگه ده چې (د پردېسۍ ترورمي) نومېږي او دویمه شعري ټولگه (درد) یې دادی ستاسې په لاسونو کې ده.

اصولي صیب ته د لیکوالۍ، شاعرۍ او وطن ته د خدمت په ډگر کې د زښتو ډېرو بریاوو دعا غواړی يم.

درنښت مو په برخه شه

سپین سهار

دانش خپرنځی - کابل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**